

Arrest

nr. 78 966 van 11 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. PIEDFORT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2006 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 9 maart 2006 werd ten aanzien van verzoekers een beslissing genomen houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 27 april 2006 nam deze laatste een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 28 december 2006 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 17 januari 2007 werd opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekers. Verzoekers dienden opnieuw een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 12 maart 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing.

Op 1 oktober 2008 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 28 januari 2010 geactualiseerd.

Op 14 september 2010 werd hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 1 oktober 2008 ongegrond verklaard.

Op 31 maart 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 juli 2011 dienden verzoekers nogmaals een asielaanvraag in.

Op 12 oktober 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 24 oktober 2011 dienden verzoekers nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 januari 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf van 31 maart 2011 en 24 oktober 2011 onontvankelijk worden verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Artikel 9ter - § 3, 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Inderdaad maken betrokkenen in hun aanvraag 9ter medische getuigschriften over. Deze medische getuigschriften zijn echter niet opgesteld conform het model vereist door art. 9ter, § 1 van de wet van 15.12.1980 en gepubliceerd in bijlage bij het K.B. van 24.01.2011 tot wijziging van het K.B. van 17.05.2007; bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift neergelegd dat werd opgesteld conform het model van dit standaardgetuigschrift. De aanvraag werd ingediend op 31.03.2011 en 24.10.2011, dus na de invoetreding op 29.01.2011 van het K.B. van 24.01.2011, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art. 9ter, § 3, 3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift niet samen met de aanvraag werd overgemaakt.”

Op 27 januari 2012 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekers tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2011, bij arresten nrs. 74 184 en 74 185.

Op 7 februari 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker genomen ten aanzien van verzoekers.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Tevens voeren verzoekers een manifeste beoordelingsfout aan.

Verzoekers voeren aan dat ze thans een standaard medisch attest aanbrengen, alsook drie andere medische attesten. Verder benadrukken ze de medische toestand van verzoeker en verzoekster. Ze benadrukken dat ze de vereiste medische behandeling en begeleiding niet kunnen genieten in hun land van herkomst en stellen tevens ook dat ze niet over de nodige financiële middelen beschikken om in

hun land van herkomst de nodige medicatie aan te schaffen. Tevens stippen verzoekers aan dat hen terugsturen naar hun land van herkomst tot gevolg zal hebben dat ze enkel nog meer worden geconfronteerd met hun medische problemen. Tot slot benadrukken verzoekers dat ze met de thans voorgelegde documenten perfect een procedure 9ter kunnen opstarten.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In casu worden de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat er bij deze aanvragen geen standaard medisch attest voorligt, hetgeen een ontvankelijkheidsvereiste is voor een dergelijke aanvraag. De Raad stelt vast dat verzoekers dit determinerend motief op geen enkel punt betwisten. Ze brengen thans een standaard medisch attest aan. Dienaangaande merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het standaard medisch attest dat verzoekers thans bijbrengen, was niet bekend aan het bestuur op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Bijgevolg kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers geen schending aan van de motiveringsplicht. Evenmin tonen verzoekers een schending van de zorgvuldigheidsplicht aan. De verwerende partij heeft duidelijk rekening gehouden met alle stukken die haar bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan of zou zijn uitgegaan van een verkeerde feitenvinding. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat er *in casu* een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Waar verzoekers ingaan op hun medische problematiek, het ontbreken van een mogelijkheid tot behandeling van hun ziekte in hun land van herkomst en hun financiële situatie merkt de Raad op dat de thans voorliggende beslissing zich enkel uitspreekt over de ontvankelijkheid van hun aanvraag. De argumenten van verzoekers hebben duidelijk betrekking op de grond van hun aanvraag. De gegrondheid van de aanvraag is momenteel niet aan de orde en bijgevolg kunnen deze argumenten niet dienstig aangevoerd worden tegen de bestreden beslissing.

Waar verzoekers stellen dat ze nu wel over het vereiste standaard medisch attest beschikken, kan de Raad enkel stellen dat zo verzoekers van oordeel zijn dat zij over de vereiste documenten beschikken om een ontvankelijke aanvraag in te dienen, het hun vrij staat om zulks te doen. Dergelijk argument kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met hun betoog tonen verzoekers geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU